

PÍSEŇ 0158

Zazpívám Pánu svému

1561 Šamotulský kanc.

1. Za - zpí - vám Pá - nu své - mu o je - ho vi - ni - ci,
ně - kdy slav - ně mi - lé - mu své - mu do - bro - din - ci,

kte - rouž - to z lás - ky své so - bě vzdě - lal byl k o - zdo - bě:

hod - né o tom zpí - va - ti, pří - klad so - bě brá - ti.

2. Vinici svou Pán vštípil na vrchu úrodném
v místě, které oblíbil, nad jiné příhodném,
kterou i plotem ohradil a kmenem vysadil
výborným, i kamení škodlivé vybral z ní.
3. A lis i věži vzdělav, již čekal ovoce:
ale nic nedočekav, jal se horlít prudce.
Vždyť mu místo chutných hroznů ošklivou a hroznou
neřest ovoce zlého přinesla trpkého.
4. Již tedy - Pán dí - pojd'te, a v této různici
mezi mnou a mou sud'te nevděčnou vinicí.
Co jsem ještě měl činiti? Co víc obmysliti,
když i dlouhočekání mé šlo jen v zmrhání?
5. Proto, co myslím nyní, již vám to ukáži.
Vinici své svou péči pryč vezmu i stráží.
Odejmu plot, hradbu vzdálím, sem i tam rozválím.
I přijde na spuštění v mém se jí zhoštění.
6. Tak jsme i my hřešili proti tvé milosti
a kázně zasloužili svou mnohou bujností,
po dlouhém nám shovívání žes sáhl k švihání,
spravednost poznáváme, hanbu odtud máme.
7. Avšak se vždy těšíme tvému smilování,
že nenecháš, věříme, věčně v pošlapání,
shledáš rozptýlené zase v libém tobě čase
a v nás obnovíš sobě svou církev k ozdobě.
8. Ó Bože, jenžs nás přijal, plané ratolesti,
namísto těch, ježs vyt'al, dej ovoce nésti.
Nedej zůstatí planými, k ohni oddanými,
ale tvou až k věčnosti ať kvetem milostí.

J.A.Komenský podle Iz.5 a Ř.11